

de en actieve figuren in het streven naar Wereld-regering.

Ernest Bevin verklaarde zich voor Wereld-regering met één enkel doel: „behoud van den vrede“.

Lord Beveridge zei: „Wij willen de naties de macht ontnemen elkan-der georganiseerd uit te moorden. Zonder wereld-veiligheid kunnen wij het niet stellen. Het meest belangrijke is of behoort primair te zijn bij al onze handelingen. Daarom ben ook ik voor Federale Wereld-regering“.

J. Roberts Owen, rechter bij 't Amerikaansche Hoog-gerechtshof poneerde: „de vrede kan tussen de naties slechts gehandhaafd worden door de wet (denk aan Paul Henri Spaak, zie elders in dit nummer, K. S.) hetgeen betekent, dat er een Federale Wereld-regering moet komen“.

A. Philip Randolph, bekend Amerikaansch spoorweg-leider zegt: „niets dan een Wereld-regering kan een wereldoorlog tegenhouden. Een wereldoorlog, waarin de meeste stadsbewoners gedood zullen worden. Daarom zijn wij voor Federale Wereld-regering“.

Abbé Pierre Groués, bekend Fransch verzetstrijder der Maquis leerde: „Gij moet wereldeenheden realiseren, want gij behoort mede tot het mensdom, dat lijdt en nog veel meer lijden zal, indien deze wereldeenheden door Federale Wereld-regering niet wordt bereikt“.

Anthony Eden gaf te kennen: „In wezen is de gehele internationale organisatie door de uitvinding van de atoombom uit de tijd en tenzij wij die achterstand kunnen inhalen en zo de krachten, die ons bedreigen, leren beheersen, staat ons allen de ondergang te wachten. Het gevaar van een bandeloos nationalisme moet worden beteugeld. Wij allen moeten vanaf dit ogenblik daaraan mede werken. Naar mijn mening moet dit de eerste taak zijn“.

Paus Pius XII; de Synode der Nederl. Herv. Kerk; zeer vele vooraanstaande politici, geleerden, kunstenaars, theologen en filosofen van elk ras, kleur en geloof hebben zich vóór een Federale Wereld-regering uitgesproken.

Ook in ons land wint deze gedachte steeds meer veld. Meer dan tweehonderd hoogleraren hebben zich reeds tot het nederlandsche volk gewend, het opwekkend tot krachten steun aan deze actie, die „allen omvat“ (!) en allen aangaat.

Verscheidene kamerleden uit de onderscheiden fracties en overheidspersonen van verschillende positie verleen hun spontane medewerking.

In een in Augustus j.l. te Haarlem gehouden proefstemming over de vraag, of de Federale Wereld-regering wordt gewenst, hebben van de 39.750 vrijwillig uitgebrachte stemmen zich 37.897 hiervoor verklaard (dat is dan een actie die „allen omvat“, K. S.). Een percentage dus van meer dan 95 (hoeveel hebben gestemd? K. S.). Waaruit blijkt, hoezeer reeds deze gedachte en deze wensch onder ons volk leeft.

In 1950 zal onder auspiciën van de World Movement for World Federal Government, gevestigd te Parijs, in alle landen zulk een onofficiële „Volkstemming“ worden gehouden. En hiertoe zal het Nederlandsche volk mobiel gemaakt moeten worden. Juist ook het Nederlandsche volk, dat — zoo zegt men —

als geen ander volk ter wereld er belang bij heeft, dat wij slagen.

Maar dit kost geld. Zeer veel geld. Daarom dit beroep op financieel krachtige mensen. Het bestuur geeft zijn krachten dag aan dag en con amore. Doch zonder 'n sterk financieel achtergrond is doorvoeren van de actie niet mogelijk. Men verzekert: het gaat ook u aan. Het is ook uw belang, dat van uw gezin, uw zaak, uw bedrijf.

Elk kwartaal wil men verslag geven (als er nog tijd is, K. S.) van de wijze, waarop de gelden zijn besteed. Binnen enkele jaren moeten alle volkeren zich voor deze zaak uitgesproken hebben: het doel „overheerscht“ (!) elk ander doel, zegt men.

Het landelijk bestuur bestaat uit de heeren: H. A. C. v. d. Kraan Sr, voorzitter; P. v. d. Linden, secretaris; M. K. Bakker, J. N. C. Koster, L. Wenink.

Hun laatste vermaning luidt: „Gebruik de tijd, die het „Atlantic-Pact“ ons laant, om de Federale Wereld-regering tot stand te brengen. Daarin ligt waarschijnlijk de beste kans, welke dat Pact ons biedt“.

Tot zoover de propagandabrief.

Hoe wij over dit „westersch“ humanisme denken, weten onze lezers wel. De derde (misschien ook een vierde, vijfde?? niemand weet hoe lang de weeten van den wereldeindtijd zullen moeten duren) wereldoorlog zal komen. Want uit een eindstrijd moet de antichrist te voorschijn komen, om den alsdan gewonnen quasi-wereldvrede te gebruiken voor den laatsten strijd tegen God en zijn Gezalfde. Dat is voor ons geen resultaat van een of andere geschiedenis- en cultuurfilosofie, doch inhoud van de schriftuurlijke openbaring.

Wij achten het een symptomatisch teken, dat een man als Spaak als voorzitter te Strassburg is gehandhaafd, hetgeen publiek in conflict kwam met de hier gestelde leus: strijd tegen den wettelozen chaos. De president van Strassburg is opportunist, en kiest den wettelozen chaos, als het in zijn kruim te pas komt. En de zwakke roomschen in België leggen het hoofd in den schoot, en de andere humanisten in Strassburg willen geen verweer. Want ze hebben geen wet, ze kennen geen vaste goddelijke norm.

In Amsterdam heeft een spreker voor den wereldraad van kerken geprotesteerd tegen de gedachte, dat Christus alleen voor het Westen, niet voor het Oosten wezen zou. Dat wisten we allemaal al lang. Juist de wereldraad der kerken zal evenwel door aan de belijdenis te ontkomen, den sleutel der kennis van onderscheiding tusschen Christus en Antichrist wegnemen. En den bijbel, met zijn apocalyptische teekening van den Antichrist als president der federale wereldregering credit helpen opzeggen. Zoo zal men nalaten, Oost en West eischend op te roepen tot gehoorzaamheid aan Christus (dat noemt Zuidema al tyrannie!) En het slot is, dat men den troon bouwt voor den Antichrist.

Hier past ons niet de houding van hooghartig farizeeusch isolationisme. Hier past wel de onverzwaakte belijdenis-handhaving, en het verdragen van het daarom ons opgedrongen isolement. Zo lang Churchills Bruins Slot zal afpoeieren, zo lang zullen propagandabrieven van deze Nationale Stichting de wereld niet kunnen helpen. Humanisme van het Westen is even ellendig als van het Oosten. K. S.

De kerk, buiten dewelke geen zaligheid is (I)

In „De Reformatie“ van 7 Januari j.l. is opgenomen een artikel van mijn hand over „Buiten de kerk geen zaligheid“. In dit artikel trachtte ik bij het lezen en verstaan van deze bekende uitdrukking uit onze belijdenis te ontkomen aan het veelal gestelde dilemma, dat we óf, bij „kerk“ denkende aan de institutionele kerk, moeten ontkennen dat buiten één bepaalde „kerkformatie“ ook ware geloovigen worden gevonden, óf moeten aannemen dat in deze uitdrukking der belijdenis bedoeld wordt de „algemeene christelijke kerk“ in den zin van: optelsom van alle uitverkorenen.

Zoo immers wordt het dikwijls gesteld: Vat ge „de kerk“ als de „institutionele kerk“, dan moet ge noodzakelijkerwijze komen tot „verabsolutering“ van een bepaalde — i.e. uw eigen — „kerkformatie“, dan moet ge komen tot de conclusie, dat, wie niet ingeschreven staat in het ledenregister dezer „kerkformatie“, de hemelsche zaligheid niet kan deelachtig worden, het eeuwig koninkrijk Gods niet kan beërven; en wilt ge dezen kant niet op, dan blijft er niets anders over, of ge moet „de kerk“ opvatten in den zin van „algemeene christelijke kerk“, som van alle uitverkorenen, som van alle geloovigen.

Zoo wordt vaak het dilemma gesteld. Dilemma, dat is: keuze tusschen (niet meer dan) twee mogelijkheden.

Aan dit dilemma trachtte ik te ontkomen, door uitzicht te openen op een derde mogelijkheid. Motieven, om te zoeken naar een derde mogelijkheid, zijn:

a. De eerste van de twee in het dilemma gestelde mogelijkheden wordt door de belijdenis zelf weersproken. Daar wordt immers gezegd „dat niemand, van wat staat of qualiteit hij zij, zich behoort op zichzelf te houden, om op zijn eigen persoon te staan; maar dat zij allen schuldig zijn zichzelf daarbij te voegen en daarmede te vereenigen“. Dat gaat dus over geloovigen. Geen geloovige mag

zich op zichzelf houden. Alle geloovigen behooren zich te voegen bij de kerk. Zoo behoort het. Zoo is het de ordinantie Gods. Maar impliciet wordt hier de mogelijkheid opengelaten, dat er geloovigen zijn die zich niet voegen bij de kerk.

Met andere woorden: de belijdenis zelf verbindt aan de uitspraak: buiten de kerk geen zaligheid, niet de consequentie, dat, wie niet ingeschreven staat in het ledenregister eener bepaalde „kerkformatie“, niet de hemelsche zaligheid zou kunnen beërven.

b. Ook de tweede van de in het dilemma gestelde mogelijkheden wordt door de belijdenis zelf weersproken. We worden immers opgeroepen ons te voegen bij deze vergadering, en ons niet van haar af te scheiden. Dat is iets onmogelijks wanneer bedoeld zou worden: de som der uitverkorenen. Ik kan mezelf niet bij die som voegen, ik kan me er ook niet van afscheiden.

Bovendien, zoo zeide ik in het bedoelde artikel: wanneer de belijdenis hier niet anders zou willen zeggen dan dat er buiten de som der uitverkorenen geen zaligheid is, dan zou zij, na wat in artikel zestien reeds is gezegd over de verkiesing, niets anders uitspreken dan een waarheid als een koe. Tegen het deel uitmaken van de som der uitverkorenen kunnen ook moeilijk de plakaten der Prinsen gericht worden, waarvan sprake is in art. 28.

Zoo worden wij dan door de belijdenis zelf genoopt te zoeken naar een andere „interpretatie“. Om daartoe een bijdrage te leveren heb ik gesproken van het normatieve karakter der belijdenis, het normatieve karakter van de in geding zijnde belijdenisuitspraak. In die uitspraak wordt niet de werkelijkheid geteekend, maar wordt de waarheid beleiden. En om duidelijk te maken wat ik daarmee bedoelde, gaf ik twee voorbeelden: 1. in den oorlog gold als norm, als regel: buiten de distributie geen goederen — hoewel

er ook wel goederen in den zwarten handel waren —; en 2. t.a.v. de voortplanting van het menschelijk geslacht geldt: buiten huwelijk geen kinderen — hoewel er ook wel onechte kinderen zijn. Deze uitspraken zijn beide normatief van karakter. Ze geven geen beschrijving van de werkelijkheid, maar zij spreken de waarheid. Welnu, in dezen zelfden trant moet m.i. de belijdenisuitspraak verstaan worden. Volkomen daarmee strookend is de taal van art. 28, dat telkens normatief spreekt: niemand behoort zich op zichzelf te houden; allen zijn schuldig zich daarbij te voegen; en opdat dit te beter kunne onderhouden worden, zoo is het ambt aller geloovigen...; alle degenen die zich van haar afscheiden of daar niet bijvoegen, die doen tegen de ordinantie Gods.

Nu heeft ds Boeijsing van Haarlem aan dit bloempje symboliek aandacht besteed in het „Kerkblad van de Geref. Kerken der Classis Haarlem“. Hij heeft mij van het desbetreffende no. van zijn kerkbode geen exemplaar toegezonden. Langs een heelen omweg is het tot mij gekomen. Het artikel van ds Boeijsing is namelijk door ds J. v. d. Mije te Loenen aan de Vecht overgenomen in zijn kerkblad. Daar werd het gelezen door een broeder, die het artikel van ds v. d. Mije — met daarin opgenomen het artikel van ds Boeijsing — overtilkte en mij toezond, waarvoor nem bij dezen dank zij gebracht.

Ds v. d. Mije heeft het in zijn artikel over contact met de „vrijgemaakten“. Hij is nog niet erg enthousiast over de „gezindheid“ der „vrijgemaakten“ om te komen tot een „hereeniging“. En ten bewijze van de geringheid van zijn enthousiasme haalt hij dan aan het artikel van ds Boeijsing, dat tot opschrift draagt: „De nieuwste liefelijkheidjes“.

Hier volgt nu dit artikel:

Van de kant van sommige leiders in de Kerken van Art. 31 zijn we langzamerhand al gewend geraakt wat moois te horen. Ze hebben, met al krachtiger stem, hun eigen Kerken uitgeroepen als de alléén-ware. En waar ze toch ook aan onze Kerken en alle andere een etiket moeten opdrukken, schreven ze, zonder blikken of blozen, daarop: valse Kerken.

Nu is er een van hen, ds Jongeling van Apeldoorn, die het nog wat pittiger en puntiger, voor z'n eigen mensen zo concreet mogelijk, heeft uitgedacht. Kijk eens, zo zegt hij in „De Reformatie“: „In de oorlog — en ook nog een poos daarna — gold als norm, als regel: buiten de distributie geen goederen, geen eten, geen kleren, geen fietsbanden. Het distributiekantoor was het enige rechtmatige station, waarlangs we beslist moesten, om de noodzakelijke levensbehoeften te verkrijgen. Daar moesten we wezen, daar moesten we onze bonnen en vergunningen halen. Daar alléén!“

Dat neemt echter niet weg, dat er ook zwarte handel was. Dat was ook een mogelijkheid om aan allerlei goederen te komen. Maar het was een mogelijkheid buiten de regel, niet in onderworpenheid aan de norm, die door de Overheid gesteld was. De goederen die aldus verhandeld werden, waren aan de distributie onttrokken. Ze kwamen uit de schat van goederen, die langs het kanaal der distributie onder het volk gebracht moesten worden. Ze kwamen uit de ene schat, maar werden buiten het enige, rechtmatige kanaal verspreid.“

Zo redeneert hij nog even door, om duidelijk te maken, dat alleen de predikanten in hun Kerken, als uitdelers der menigereel genade Gods de enige wettige, door God Zelf aangestelde distributie-ambtenaren zijn om de schat der Zaligheid uit te delen.

En de zwarte handelaren, die óók nog wel geestelijk voedsel bezorgen, doch langs onwettige wegen, dat zijn alle predikers in andere kerken!

Zullen we hullen... óf lachen?

En, mocht het voor z'n gemeente nog niet duidelijk genoeg zijn, welnu, hij heeft nog een andere vondst bij de hand.

„De Heere heeft als regel gesteld voor de uitbreiding van het menselijk geslacht: buiten het huwelijk geen kinderen. Het huwelijk is de enige rechtmatige weg, waarlangs we kunnen komen tot voortplanting. Maar dat neemt niet weg, dat er ook buiten het huwelijk kinderen geboren worden.“

Vervalt daarmee nu de regel: buiten het huwelijk geen kinderen? Geen denken aan. De praktijk, dat er ook „onechte“ kinderen zijn, tast de norm geenszins aan.“

Dit wil dus zeggen: alleen in de kerken van Art. 31 is het heilig huwelijk, waaruit wettige geestelijke kinderen geboren worden. Doch in alle andere kerken, en óók in onze, die reeds meermalen gescheiden zijn als „grote hoer“, wordt dus geestelijk niets dan hoerendkroost ter wereld gebracht!

Dit is alleen maar om te hullen. Over HEN.

En Prof. Schilder neemt dit geschrijf, zonder ééns bedenking, in „De Reformatie“ op.

Ja, ja, de WARE Kerk!

Tot zoover Ds Boeijsing. Een en ander wordt door Ds v. d. Mije nog eens onderstreept. En hij zucht, dat we nog heel ver van een totale „hereeniging“ verwijderd zijn.

Wat zullen wij tot deze dingen zeggen?

Blijkbaar is aan Ds Boeijsing de zin van mijn artikel geheel en al ontgaan. Hij neemt trouwens het eerste gedeelte van wat ik schreef niet op. En daaruit kon hem toch wel duidelijk zijn, dat het mij ging om een bloempje symboliek, dat het mij ging om de betekenis van de uitdrukking der belijdenis: „en dat buiten haar geen zaligheid is“. Wat houdt die uitdrukking in? Wat wil zij zeggen? Wat is haar draagwijdte? Wat zijn haar consequenties? Hoe moeten we haar lezen? Hoe moeten we haar verstaan?

Bij de wezen h... pretatie... mogelijk... lijkheid... sprak o... Boeijsing... Nu, dat... niet gebe... Ik mag... maar al... uitdruk... schillen... Nu, la... „gesprek... staan va... derteeke... ontduike... van ha... staat, o... ding en... Hij moe... lidenis... zoek. Ik... En wan... kerkelijk... En: w... ven kan... drukking... wonnen... der belij... hij het... gaan.

* * Pl

Men h... de ident... parafras... de hoer... Thans... hij deze... terugkor... „Hoe... voor of... heeft ge... den?“

Dit is... referent... Het l... pluitzer... bij elka... calyptie... mooi eij... Meester... den als... ningen... een „ho... in bewi... ons coll... Overig... dat san... ten dat... woord w... deelden... het vlees... Het is... brandsta... kende:... zich he... herhaale... „Verzwa... (Lev. 2... lijk aan... Keil, v... men me... branden... dat uit... niging... priester... derbos... verbram... Daars... geten“... doordac... werd o... en alles... Ik be... kenbaan... beeld v... tingada... God zel... haar is... verbrac... Tofeth... king v... gebuisc... een Pl... kan da... 33 (To... hu? ee... 196, w... en dan... 199), o... Ridder... opeten... het 66... kamp... wordt... dere g... worden... in onz...